

MÜREKKEP

Kültür – Sanat - Edebiyat

Yıl: 2020-2021
Dönem: 2
Sayı: 12

Zeynep KARABUDAK

DİLİMİZ KUŞATMA ALTINDA

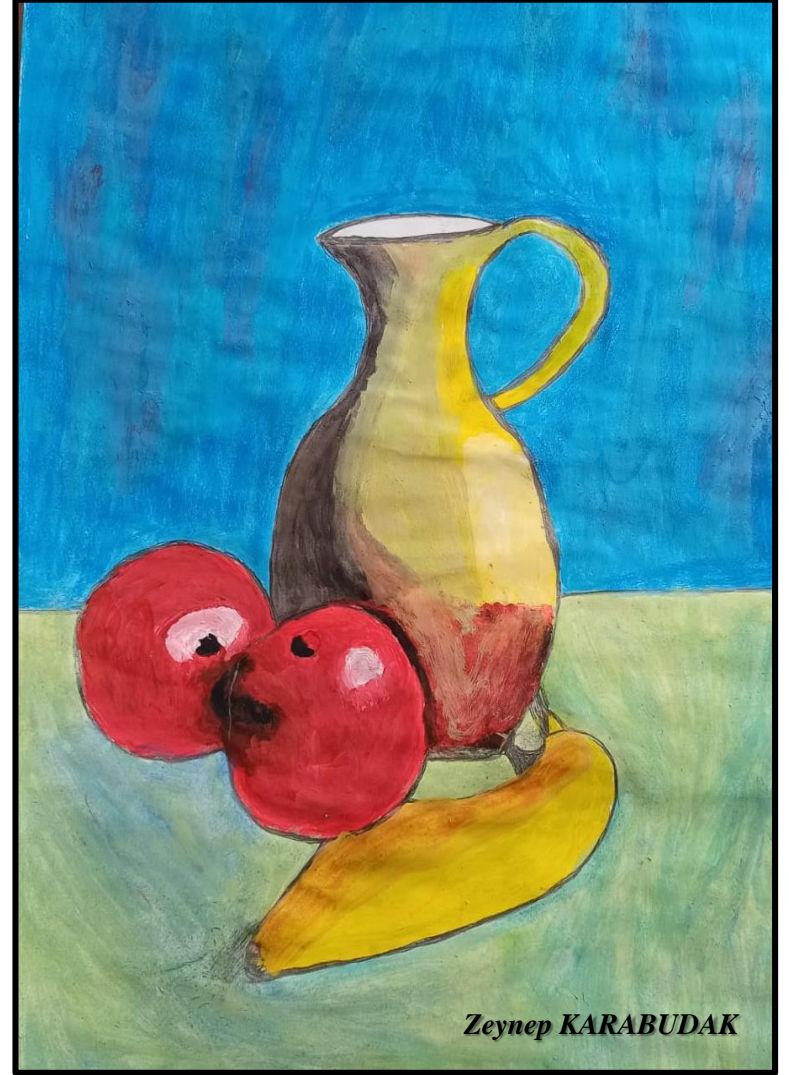
Hiç düşündünüz mü? Neden dilimiz bu kadar baskı altında? Her yer yabancı sözcüklerle kuşatılmış, neden? Türkiye’de miyiz yoksa İngiltere’de mi, belli değil. Küçükük dükkanlarda bile yabancı tabelalar var. “Yes, no, mersi, okey, bay bay” diyenlerin haddi hesabı yok. Günlük konuşma dilinde Türkçeden çok yabancı kelime kullanmamıza ne demeli? Dilimiz böyle giderse başka dillerin istilasında kalacak.

Belki de yok olmaya yüz tutacak. Güzel Türkçemize bunu nasıl reva görebiliriz? Olacak iş mi bu?

Bize sorsalar toprağımızdan bir çakıl taşı vermeyiz ama dilimizden parsel parsel söküp alıyorlar, dönüp bakan yok. Konuşurken yabancı kelimeleri araya sıkıştırınca havalı filan olmuyoruz. Aksine rezil oluyoruz. Hiç farkında değiliz, aslında dilimize ihanet ediyoruz.

Nasıl bu hale geldiğimizi anlamak çok zor değil. Kendi kültürümüzü yaşatmak yerine başka kültürlerle hayranlık duya duya bu durumlara düşmüşüz. Burada kalsak iyi. Gün geçtikçe güzel Türkçemiz yara alıyor. Özellikle genç kuşak, sosyal medya dili yüzünden canım Türkçeyi mahvediyor. Kimse bu duruma üzülüyor. Mahalle aralarındaki küçükük bakkallara bile yabancı isimler konuyor. Bu kadar umursamazlık da görüldüğü gibi dilimizi mahvediyor.

Tüm bu olumsuzluklardan kurtulmak mümkün. Öyle çok zor da değil aslında. Dünyanın en güzel, en ince dili olan Türkçemizi hak ettiği saygın yere taşımak için hepimiz elimizi taşın altına koymalıyız. Biraz gayret ve duyarlılıkla dilimiz yeniden ihtişamlı günlerine döner. Yeniden ışığına kavuşur. Bunun için hepimiz dilimize saygılı olmalı, onun canlı bir varlık olduğunu unutmamalıyız. Yabancı kültürlerle ve dillere özenmeyi bırakmalı, kendi özümüze dönmeliyiz. İşte o zaman dilimize hizmet etmeye başlamış oluruz.

Zeynep KARABUDAK

Ayşegül KISIKLI

HAZRETİ ÖMER GİBİ

Hazreti Ömer’di en adaletli sahabe,
Onun adaleti aynıydı herkese.
Onun gibi olmak için dosdoğru olmalı her insan,
Çünkü adaletli olana rehberdir Yüce Kur’an.

Hakka gönül verenler aydınlığa koşar,
Kötüler kendi karanlığında çırpındıkça batar.
En Sevgili’ye gönül verenler,
Hz. Ömer gibi haklıyı tutar.

Ekmekten, sudan önce gelir adalet,
Sarsılacak olsa yaşanır büyük hezimet.
Bir de mazlumun ahı alınırsa
Kopar işte o zaman kıyamet.

Bırak güçlüyü, ol haklıdan yana,
Yoksa ne hesap vereceksin Allah’a?
Adaletten kıymetli hazine olmaz,
Unutma, mizanda hesap hiç şaşmaz.

Merve AYDIN

NASİHAT

Bu kadar umutsuz olma,
Bizim için onca emek.
Öyle oturmakla olmaz,
Çaba sarf etmek gerek.

Canını dişine tak çalış hele,
Kalmazsın o zaman darda, kederde.
Karıncadan ibret al da
Cırcır böceğine özenme.

Elin iş tutsun, öğren bir meslek,
İşsizlik, bil ki güçsüzlük demek.
Çalış, çabala, oku, ilerle
Nerde görülmüş ekmeden biçmek?

Emeksiz yemek olmaz,
Elden gelen öğün olmaz.
Kulağına küpe olsun,
İşleyen demir paslanmaz!..

BENİM DÜNYAM

Benim dünyam ezberlerin ötesi,
Cennetin en güzel köşesi.
Hiç kavga yaşanmaz orada,
Mutluluk yayılmış köşe bucağa.

Mis gibi çiçek kokusu,
Orada tüm çocuklar mutlu.
Kuşlar bile şarkı söyler,
Sesleri neşe dolu.

İrem KILIÇ HAYATA DAİR

Hayat, aslında soluksuz bir koşuşturmaca. Birbirimizi kırıp dökmek için çok kısa ve ıssız. Ama sevmek için uzun, sevilmek için umut dolu. Bana göre hayat, inin cinin top oynadığı bir adada binbir umutla adadaki tek ağaca tırmanmaya çalışan bir insana benziyor, bir yandan da dallarındaki güvercini korumak isteyen bir ağaca...

Hayatın çok keyifli yanları var bakınca. Tabii bir o kadar da çetin rüzgarları... Yaşanan acıların boşa olmadığını bilmek, acılarla başa çıkmayı kolaylaştırıyor ya da onlara sabredebilmeyi. Bir sıkıntıya katlandığımızda, bir olumsuzluğa aştığımızda yeni şeyler öğreniyoruz hayata dair. Eskisinden daha güçlü, daha dayanıklı oluyoruz. İçindeyken bizi yoran her şey geçip gittiğinde kendimizi daha sağlam hissetmemiz bundan işte. "Seni öldürmeyen şey güçlendirir." diye boşa demiyorlar.

Hayatta her şey güllük gülistanlık olmaz elbette. Ama her şey de kötü değil. Yeşeren ağaçlar, masmavi bulutlar, ak kanatlı güvercinler, yağmur başladığındaki toprak kokusu, kıyıları döven gür dalgalar, tomurcuğa duran dallar, kuş cıvıltıları... Sayısız şey var aslında bizi mutlu edecek. İnsan yeter ki yaşama tutunmak istesin, yaşamak için bir amaç belirlesin. Rüzgarın önündeki yaprak gibi savrulmaya izin veren bir insanın yaşamını anlamlandırabilmesi mümkün olur mu hiç? Yaşamak direnmektir, hayatı kucaklamaktır, fırtınalara karşı koyan çınarlar gibi dik durmaktır. Siz de bir düşünün bakalım, hayatı sevmek için ne çok sebep bulacağınıza kendiniz de şaşırıp kalacaksınız. Hayat böyle pırl pırl bir nehir gibi akıp dururken kenardan durup seyretmek çok sıkıcı değil mi? Yapılacak en iyi şey o güzelim nehrin sularıyla yıkanmak, arınmak olmaz mı? Öyleyse ne duruyorsunuz? Hadi, siz de karışın hayatın içine. Yaşam sizi de kucaklasın tüm coşkusuyla. Sevin, sevin, mutlu olun. Öyle köşede durup somurtmayın. Benden söylemesi!..

Sanem YALÇIN İLK EMİR

Her şeyi yüce ilmiyle ve hikmetiyle yaratan Allah, ilk emir olarak böyle buyurdu: "Yaradan Rabbinin adıyla oku!" Okumak insanın güzelleşmesi ve olgunlaşabilmesi için çok gerekliydi çünkü. Okudukça aydınlanırdı insan. Dünya, ancak bu şekilde cennetten bir köşeyi andırabilirdi. Okuyan insan, savaşılabildi karanlıkla, cehaletle ve tüm kötülüklerle...

Okumak "sevgi dili"ni yaymaktır ve dünyayı yaşanılır bir yer hâline getirmektir. Okumak, zekamızı parlatmak ve ıslık ıslık olmaktır. En önemlisi de okumak, boş zamanların işi olmamalıdır. Okumak, yiyip içmek gibi hayatımızın olmazsa olmazlarından. Nasıl ki bedeninin gıdası yemek ve su ise ruhun ve zekanın gıdası da okumaktır. Okumadığımızda zihnimiz aydınlığa kavuşabilir mi; zekamız keskinleşir, ufkumuz genişler mi? Gelin arkadaşlar, hep birlikte okuyalım, Yüce Allah'ın emrine uyarak aydınlık insanlardan olalım. Unutmayalım ki kitapsız yaşamak kör, sağır ve dilsiz yaşamaktır. Gözlerimiz görmediğinde, kulaklarımız duymadığında, dilimiz dönmediğinde kendimizi rahatça ifade etmemiz mümkün müdür? Okumayan gönüller de işte böyle olur; göremez, duyamaz, konuşamaz. Fiziksel bir engeli olan kardeşlerimiz bile okumak, öğrenmek için yanıp tutuşurken gören gözümüz, tutan elimiz kolumuzla biz neden avare duruyoruz? Biz de başlayalım hadi!.. Okuyalım, kendimizi ilmek ilmek dokuyalım!..

Esmâ ŞİRİN ÖZLEMENİN ZORU

Özlemek yüreğin yaralanması gibi. Özlemek güzel, beklemek zor. Geç kalınmış sevinçlerimiz, derin acılarımız, kaybettiğimiz gözyaşlarımız var. Haddinden fazla ağlama, demişti şair; ağlama ki gelecek acılara gözyaşların kalsın. Tanımak lazım hayatı, tanıyıp da konuşmak lazım, kimse bir insanı tanımadan o insanın içindeki yarayı, özlemi anlayamaz. Daha çıkmadı ortaya insanın acısını, özlemine, derdini, kederini alıp götüren bir rüzgar. Zor bir iş özlemek, beklemek ve bitmek. İyileşmek bilmeyen bir yarayı, kabuk bağlamayan bir yarayı yolup yolup tekrardan kanatmak acı verir insana. Özlemek için sevmişiz biz, kavuşmak hep başka baharlara kalıyor. Sonu gelmeyen özlemler, istenilmeyen sevdalar, kabuk bağlamayan yaralar... Geceler kadar koyu ve karanlıktır özlemek. Sonu yok, ucu yok, bucağı yok. Yolun sonunda ne var ne yok, bilmiyorum. Ama tüm yollarım sevdiklerime çıksın istiyorum.

İnsan yalnız kalmamalı; sevmeli, sevilmeli. Beklememeli, bekletilmemeli. Yoksa derin bir yalnızlık sarıyor insanın benliğini. Yürek burkuntuları saatin tiktakları gibi vurup duruyor içimizde. Kavuşmak, sarılmak, sevdiklerinin sesini duymak, onların ellerini avuçlarının içinde hissetmek ne büyük sevinç. Dilerim böyle sıcacık sevinçler kuşatsın yüreğinizi. Çünkü bunun tadı hiçbir şeyde yok, pamuk şekerde bile...

İSRAFIN SONU HÜSRANDIR

Su, tüm canlılar için çok önemli ama bazı insanlar suyun kıymetini hiç bilmiyor ne yazık ki. Aslı da bu insanlardan biri. Sanki kaynaklarımız hiç tükenmeyecekmiş gibi bol bol harcayıp duruyor suyu. Muslukları açık bırakıyor, oyuncaklarını yıkayacağını diye kova kova su deviriyor. Ne dışlarını fırçalarken ne de duş alırken dikkatli. Ah, bu kız ne müsrif böyle! Tek başına koca barajı kurutur. Üstelik ona laf söz de kar etmiyor. Kim ne derse desin bir kulağından giriyor, öbür kulağından çıkıyor.

Aslı böyle suyu israf ededursun bir yaz olanlar olmuş. O yaz hem çok sıcak hem de kurak geçmiş. Yağışlar olmamış, barajlar boş kalmış. Tarlalarda ürünler, susuzluktan yanmış kavrulmuş. Parklardaki çimenler bile sapsarı olmuş. Sokak hayvanlarının susuzluktan dilleri bir karış dışarıda kalmış. Kuşların uçmaya mecali kalmamış. Sonra evlerde su kesintileri başlamış. İlk zamanlar birkaç saat kesilir, sonra hemen gelirmiş sular. Ama gün geçtikçe işler kötüye gitmiş. Artık sular saatlerce değil günlerce gelmemeye başlamış. Temizlik yapmak, çamaşır bulaşık yıkamak, banyo yapmak neredeyse imkansız hale gelmiş. Başlarda bu durumu önemsemeyen Aslı, durumun vehametini anlamaya başlamış. Boşu boşuna akıttığı o sular gözünün önüne gelmiş. Hem çok utanmış hem de çok pişman olmuş. O kadar duyarsız davrandığı için kendine kızmış.

Susuzluk öyle dayanılmaz bir hal almış ki insanlar yağmur dualarına çıkmış. Günler böyle geçerken meteorolojiden yağışların başlayacağı haberi gelmiş. Herkes çok sevinmiş. Yağmur yağmaya başlayınca da hepsi şükretmiş. Aslı başta olmak üzere herkes suyu daha dikkatli kullanmaya başlamış.

Yağışlar çok bereketli olmuş, barajlar dolmuş, her yer yeniden yeşermiş, yüzler gülmüş. Aslı da tüm bu yaşadıklarından gerekli dersleri çıkarmış. Bir daha bir damlayı bile israf etmemiş. Sadece suyu değil tüm kaynakları idareli kullanmaya çalışmış. Artık nerede olursa olsun gereksiz gördüğü ışıkları, muslukları kapatmış. Defterinin sayfalarını bir daha yırtmamış. İhtiyacı yokken yeni kıyafetler, ayakkabılar almamış. Yani anlayacağınız bambaşka bir insan olmuş. Üstelik okulda bir de "Tasarruf Kulübü" kurmuş. Afişler hazırlamış. Kendi okulundaki arkadaşlarıyla bu konuda çalışmalar yapmış ve herkese örnek olmuş.

Aslı değişmiş, akıllanmış, çok da iyi etmiş. Peki, siz tasarruf konusunda kendinizi nasıl değerlendiriyorsunuz? Eğer müsrifseniz aman dikkat! Bilinçli ve idareli olmak zor değil. Azıcık gayret!.. Ülkemizin, dünyanın, hepimizin geleceği buna bağlı.

Zehra ALTUNTAŞ MUTLULUK

Mutluluk... Ne huzurlu bir sözcük... Sanki sihirli. Uçup gelip yüreğinize konmuşsa ne "mutlu" size! Ben mutlu olmayı istemiyorum, diyen bulunmaz herhalde. Mutluluk olmasaydı dünya ne kadar bunaltıcı ve anlamsız olurdu, öyle değil mi? Hayatı bir uçtan diğerine böyle huzurlu kılan başka bir duygu var mı sizce?

Mutluluk dendiğinde benim aklıma kuşlar gelir; rengârenk çiçekler, tomurcuklanmış dallar ve masmavi gökyüzü. Yani insana neşe veren her şey... Mutluluk olmasa karanlık bir mağara gibi olurdu hayatımız. Sıkıntıdan patlardık hepimiz. Üstelik çok pahalı da değil mutluluk. Bir sıcak çay, tazecek gevrek bir simit yeter de artar mutluluğa.

Hayatta mutlu olmak istiyorsak şükretmeyi bilmemiz gerekiyor. Elimizdekiyle yetinmezsek, hep kendimizden yüksekte olanlara bakarsak, şükürsüz olursak tabii ki mutlu olamayız. Bizden kötü durumda kim bilir ne çok insan vardır!.. Kimseye muhtaç değilsek, başımızın üstünde bir çatı varsa, karnımız tok, sevdiğimiz de yanı başımızdaysa bizden mutlusu yoktur dünyada. İşte bu yüzden siz siz olun, elinizdekiler sizinken onların kıymetini bilin ve mutluluğu uzaklarda aramayın.

Ceren Irmak ÜZÜM NASIL BİR DÜNYA

Adaletin bu mu dünya?
Her yer bulandı kana.
Zulüm dört bir yanda,
Savaşlar patlıyor art arda.

Çoluk çocuk hep perişan,
Her yerde acı, kavga, ziyan.
Kan bürümüş gözlerden
Öfke ve nefrettir saçılan.

Kadına şiddet her gün haberlerde,
Merhamet kalmamış yüreklerde.
Nerede insanlık, adalet nerede?
Kara bulutlar dolmuş yüreklere.

İnsan en şerefli varlık mıdır,
Yoksa bu işleri yapan canavar mıdır?
Toparlanıp kendimize gelmezsek
Bu yolun sonu bataklaktır.

Bu topraklar sevgiyle yoğruldu,
Tüm insanlığa ışık oldu.
Yeniden diriliş zor değildir,
Sevgi güzelliğinin temelidir.

Ne olur mutluluk sarsa her yeri,
Koklasak mis gibi çiçekleri.
Herkes mutlu olsa, herkes neşeli
Tüm kirleri yıkasa iyilik seli.

Beyza GÜL **NERDEN ÇIKTIN KORONA**

Geldi başımıza bir korona,
Hepimize dar geldi koca dünya,
Köşe bucak gezerken
Sıkıştık kaldık iki göz odaya.

Bitti bitecek derken aylar geçti,
Geçen zaman ömürden gitti.
Ne baharı anladık ne kışı,
Bitmedi şu illet, başımızda kaldı.

Maske üstüne maske taktık,
Yetmedi evlere kapandık.
Sokaklarda in cin top oynarken
Biz camlardan bakakaldık.

Meğer eskiden ne mutluymuşuz,
Biz o zaman gerçekten çocukmuşuz.
Şimdi emekli dedeler gibiyiz,
Pencere kenarlarında nöbetteyiz.

Gitsin artık şu korona,
Dağılalım dört bir yana.
Hoplayalım zıplayalım,
Sesimiz ulaşsın ta yıldızlara.

Gül KISIKLI **TOHUMCUĞUN HİKAYESİ**

Küçücük bir tohumdu toprağa düştüğünde. Toprak onu sardı sarmaladı, koynunda sakladı. Güneş toprağı ısıttıkça, yağmurlar da suladıkça güçlendi. Yeryüzüne uzanma zamanı gelmişti. Biraz ürkerek, biraz da çekinerek uzandı yukarı doğru. Aman Allah'ım, nasıl güzeldi bu yeryüzü böyle! Güneş toprağın altındakinden daha sıcaktı. Kocaman gülümsüyordu. Hafif bir rüzgar, heybetli dalların arasında dolaşıyordu. Bu rüzgar, bir aralık bizimkinin yüzünü de okşadı. Hoş geldin minik, dedi ona. Sevindi bizim küçük tohum, biri onu fark etti diye. Müthiş bir istek duydu içinde hemencecik büyümek için. Büyüyüp daha uzakları görmek istedi. "Bulutlara başımı değdirebilir miyim ki ben de?" diye geçirdi içinden. Hayran hayran izledi her şeyi. Masmavi bulutlara baktı. Kanatlanan kuşları, rengarenk kelebekleri gördü. Telaşlı karıncaların ayak seslerini dinledi. Tam bu sırada yanındaki çiçek vızıldadı. Kendisine mi sesleniyordu bu çiçek acaba? Yok canım, çiçek değilmiş vızıldayan. Çiçeğin yapraklarının arasından bir arı çıktı. Selamladı bizim ufaklığı. Ağzı burnu çiçek tozu havalandı, uçu uçu, uzaktaki heybetli bir ağacın dalındaki kovana süzüldü. Her şeyi şaşırarak inceledi minik tohum. Çok acemi hissetti kendini. "Yıllar var büyümeme!.." diye düşündü. "Nasıl geçecek onca zaman?"

Geçti zaman... Aylar yılları kovaladı... Minicik tohum oldu mu koca bir çınar!.. Şimdi her şeye yükseklerden bakıyor. Bulutlara uzattığı kollarıyla göklerden yağmurlar, rüzgarlar devşiriyor. Bir de heybetli oldu ki sormayın. Heybetli olduğu kadar da iyi kalpli. Apansız bir fırtına çıkınca serçe demez, fidan demez herkese kol kanat gerer. Sapasağlam durur, tek dalını kırdırmaz. Kendisine şarkı söyleyen kuşları, gölgesine kıvrılıp yatan köpekleri çok sever. Ama, en çok kimi sever bilir misiniz? Bilemeyecek ne var, çocukları sever elbet. Onların kahkahalarına, cıvıltılarına, etrafında durmadan koşturmalarına; yorulunca sırtlarını çınara dayayıp oturmalarına bayılır. Kendi minik halleri gelir aklına, merhametle yapraklarını hışırdatır. Çocuklar da çok sever onu, "Ata Ağaç" derler ona. El ele tutuşup etrafında halka olurlar. Böyle kucaklanınca bizim koca ağacın içi içine sığmaz. Hani o kadar sağlam tutunmasa toprağa, koşup yürüyecek çocukların ardından. Birbirlerini çok sevmeleri boşuna değil aslına bakarsanız. Bir gün kesecek oldular çınarı, yolu genişletmek için. İşte o zaman bu küçük afacanlar toplandı ağacın başına, dikildiler ellerinde hızarla bekleyen büyüklerin karşısına. Salya sümük, bağırsı çağrış öyle bir ağladılar ki sarsıla sarsıla, iç çeke çeke, tepine tepine. Vazgeçirdiler herkesi, kestirmediler ağacı. Ağaç durur mu, içi doldu taşı sevinçten. Aldı çocukları kollarına, salıncakla uçurdu ta havalara. Çocuklardan biri iner, biri biner. Akşama kadar hiç yalnız kalmaz bizim ağaç. Ama gece olup da el ayak çekilince derin bir huzurla o da uyur. Rüyasında çocukları görür hep, gün ışımadan da uyanır. Sonra ne mi yapar? Çocukları bekler, şu dünyada en sevdiği çocukları... Çünkü çocuklar hep güzeldir ve hep çok masum...

İMTİYAZ SAHİBİ

Armağan COŞKUN

GENEL YAYIN YÖNETMENİ

Zeynep DERİN

YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ

Zehra SANCAR

GÖRSEL DANIŞMAN

Serpil FİLİZ

YAYIN KURULU

Oğuz ÇİMEN

Semanur CEVİZLİ

OKUL ADRES - TELEFON

ÇUBUK ATATÜRK ORTAOKULU

Atatürk Mah. Alim Sok. No:21 Çubuk/ ANKARA

(0312) 837 10 75